

Derin Değişim

e- dergi

derindegisimdergi@gmail.com

www.derindegisim.com

Bir Küçük Mesaj

.....1

Dünya Kostümü

Alper KEBAPÇI.....2

Senle Birlikte Olmak

Enes Kılıç.....5

Dolunayın Işığında Bir Hatıra

Nur Doğan.....6

Hayatımızın Her Mevsiminde

Liza Kuşoğlu10

Tanrı'nın Baktığı Yere Bakanlar...

Banu ÇELİK.....12

Derin Değişim Çalışmalarından

.....14

Neler Yaptık

.....16

Merhabalar

Yeni bir sayı ile karşınızda olmaktan büyük sevinç duyuyoruz. Bu sayı her yazarın kendi gönül çıkınından ne çıktıysa onların yayınlandığı bir sayı oldu. Yazmak insanın düşüncelerini, duygularını sözlere dökmeden önce kendi kendine konuşmak gibi bir şey. Bazıları ne düşünüyorsa ne hissediyorsa hemen yazar, bazıları günlerce düşünüp yazar, bazıları araştırarak yazar, bazıları da dura dura yazar. Ama yazmak isteyen herkes sonunda yazar.

“Okumayı sevmeyen bir toplumuz lafı” aslında ne kadar acıdır. Halbuki Homeros bu topraklardan çıkmıştır, İzmirlidir, dünyanın en güzel hikayesini yazmıştır ve binlerce yıldır söylenegelir. Dede Korkut yine bizden biridir. Hepimiz onun hikayeleriyle büyümüşüzdür. Karacaoğlan, Aşık Veysel, Yaşar Kemal her biri bizim yazar ve şairlerimizdir ve her biri bizim bir değerimizdir. Tüm bu değerli insanlara sahipken şimdi “okumayan bir toplum” olduk.

Ben buna inanmak istemiyorum. Okuyan ve yazan çok kişi var. Onlar neredeler? Türkiye’deki kilise şu an duygularını, tarihini ve düşüncelerini ortaya çıkarmayı bekliyor. Yazılı kaynaklarımız, eserlerimiz, Türkiye’deki kiliseden ortaya çıkan yazarların çalışmalarıyla çoğalacak. Bütün bunlar da geleceğe bir miras kalacak. Derin Değişim bu vizyonun peşinde gitmeye çalışan bir hizmet olarak Türkiye’deki kiliseye elinden geldiğince yardım etmeye çalışmak istiyor. Bu yüzden bu dergi de yeni yazarların yazılarını yayınlamak için bir fırsat buldukları platform olarak hizmetinizdedir. Kilisenizde yazın hizmetiyle ilgili bir hizmet başlatmak, yazarlıkla ilgili bilgiler ya da atölyeler yapmak isterseniz bizimle iletişime geçebilirsiniz. Siz de eğer yazmayı seviyorsanız lütfen yazılarınızı bize gönderin ve kilisenizdeki kardeşleri buna teşvik edin. Böylece yavaş yavaş bu hizmet daha da büyüyüp gelişecektir.

Sevgilerle

Bize ulaşmak için:

derindegisimdergi@gmail.com

[Sosyal Medyada Takip Edin!](#)

[facebook/derindegisim](https://facebook.com/derindegisim)

[instagram/derindegisim](https://instagram.com/derindegisim)

[Abonelik İçin Tıklayın- Bir Mail Gönderin](#)

Dünya Kostümü

Alper Bıçakçı

"Can kurtuldu ten kafesinden"

Mevlana'nın çok sevdiğim bir sözüdür. Yaşadığımız hayat farkında olmasak da tek boyutlu bir hayat değil. Ruhumuz ve bedenimiz var ve ruhumuz yokluktan değil bir kaynaktan O'nun parçası olarak geliyor. Biz bunu hissetmiyoruz. Yaşadığımız zaman, sadece bedensel algılarımızı anlayabildiğimiz bir süreç. Dokunduğumuz, gördüğümüz, duyduğumuz, işittiğimiz ve bir de hissettiğimiz bedensel acılarımız var. Üzüntü, kaygı, korku, sıkıntı, bunalım, depresyon bunlar ruhsal olarak yaşadığımız eksikliğin sebebi fakat biz bunları bedenimize ilaçlar doldurarak düzeltmeye çalışıyoruz. Ruhsal eksikliklerimizi bedensel olarak tedavi etmeye çalışıyoruz tıpkı çok susamış bir insana suyu anlatmak gibi. Bunların birbirinden farklı ama aynı boyutta beraber yaşamaya çalışan şeyler olduğunu söylesem. Misal ruh durup dua etmek ister ama beden "Boş ver şimdi hadi mayonu giyin denize inelim hava çok sıcak güneşi kaçırmayalım." der. Oruç da bunun için var ama konumuz bu değil.

Dünya kostümü aslında bizi bu dünyada görünür kılan bir çeşit kostüm. Rab İsa Mesih de buna benzer bir kıyafet giymek zorunda kalmıştı (Yu. 2:19). Bu dünyada görünür olmak ve uyum sağlamak için ruhlarımızın bu kostüme ihtiyacı var. Fakat biz günlük hayatımızın içinde bu dünyanın kısıtlı bir süre olduğunu, aslında burada yaşarken bedenimizin adaptasyonu ile değil de ruhumuzun kaynağına geri döneceği zamana hazırlanmamız gerektiğini anlamamız gerekir. Örneğin, suya daldığımızı düşünelim bir süreliğine suyun içinde yüzeye geri döneceğimiz zamana kadar bir vakit geçiriyoruz. Farklı bir dünya gibi suyun altı ama ne olursa olsun oraya adapte olamıyoruz. Bunun için farklı bir kostüm gerekiyor. İşte bizim de dünya kostümümüzle bu dünyada geçirdiğimiz zaman aynı suyun altında kaldığımız süre gibi bir anlık Aşık Veysel'in dediği gibi "Bu dünya bir bakımlık pencere". Farkına varmamız gereken bir gün yüzeye geri döneceğiz. İşte yaşarken buna göre yaşamalı, bedenin arzularına göre değil ruhun ve Tanrının isteklerini anlayıp ona göre yaşamalıyız.

“Toprak geldiği yere dönmeden, Ruh onu veren Tanrı'ya dönmeden, Seni yaratanı anımsa.”

Vaiz 2:7

Rabbimiz İsa Mesih yaşayışıyla bize bir şey anlatmak ister. Yu. 1:11'de “Söz insan olup aramızda yaşadı,” bölümün başına bakarsak da. Yu. 1:1'de “Başlangıçta söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrıydı.” Sözü Tanrı olduğunu ve beden aldığını okuduk ve anladık fakat bir şey kafama takıldı. Söz Tanrıydı tamam ama neden beden aldı? Neden aramızda yaşadı? Tanrı neden beden almaya ihtiyaç duydu?

Tanrı, Musa'yla konuştuğunda Musa'ya Çık. 33:20 de "yüzümü gören yaşayamaz" dedi. Tanrı aramızda yaşaması ve cennetten kovduğu çocuklarını geri evine yani cennete alması gerekiyordu çünkü kendi benzerliğinde yarattığı ve içine kendinden bir parça koyduğu çok sevdiği çocuklarını sonsuza dek şeytanın gazap ateşinde bırakamazdı. O zaman yapması gereken belliydi. Nasıl ki biz suların derinlerine inerken özel kostümler giyiyorsak ya da uzaya çıktığımızda astronot kıyafetleri giyiyorsak Tanrı da bu dünyada görünür olabilmesi için dünya kostümü giymesi gerekirdi. Öyle de oldu. Başlangıçtan beri tüm peygamberlerin müjdesini verdiği (Zek. 12:10; Yeş. 53:5) Rab, İsa Mesih olarak aramızda yaşadı. Bize sonsuz yaşam müjdesini verdi. Kimsenin yüzünü göremeyeceği Rab dünya kostümünü giyip görünür oldu. Ne kadar mükemmel bir olay. Sadece Tanrı tarafından gerçekleştirilecek bir olayı Rab bizi kurtarmak için gerçekleştirdi. Aramızda yaşadı ve sadece Tanrı'nın gerçekleştirebileceği mucizeler gerçekleştirdi. Bize Tanrılığını anlattı. Bizi bağışladı ve kurtardı.

Bizim farkına varmamız gereken bu dünya kostümü içinde günlerimiz sınırlı ve bizim bu süreyi kendi bencil tutkularımız için değil kaynağına geri dönecek olan ruhumuzu Rabbin yanına, cennetine yaraşır bir hale getirmek. Tıpkı bir sünger toplayıcı da olduğu gibi nasıl ki üzerinde deniz altı için özel kostüm olsa da hava alabilmek için yüzeye bir hortumla bağlıdır. Bizim de her zaman Tanrımıza bağlı olduğumuzu bilerek yaşamamız gerekir.

Bizde unutmamalıyız. Bu dünya kostümünün içinde bu dünyanın tutkularına, esir olmamalı her zaman içimizdeki Rabbin ruhunu dinlemeli ve ruhumuzun oksijene ihtiyacı olduğunu unutmamalı yüzeye olan bağlantımızı sınırsız tutmalıyız. Çünkü eninde sonunda döneceğimiz yer O'nun en başta bizimle yaşamak istediği, Sonsuzlarca beraber yaşayacağımız konutu olacak.

MEZMURLAR 111:9

“O halkının kurtuluşunu sağladı, Antlaşmasını sonsuza dek geçerli kıldı. Adı kutsal ve müthüştür.”

Senle Birlikte Olmak

Enes Kılıç

Senle birlikte olmak
Umutlandırıyor beni
Hazırım dalgalara, öğret
Su üstünde yürümeyi

Senle birlikte yaşamak
Ne büyük armağan
Sevgili olmak gözünde
Kanınla haçta akan

Senle birlikte yaşamak
Dinlendiriyor beni
Çalışsın kutsal ruh bende
öğretsın affetmeyi

Senle birlikte yaşamak
Kutsal Ruhla yaşamak
Oğul İsa'yla yaşamak
Baba Tanrı'yla yaşamak

Günahtan özgür
Sana sevgili olmak

DOLUNAYIN IŞIĞINDA BİR HATIRA: TANRI VE TAMAMLANMIŞLIK

Nur Doğan

Zaman zaman sizi büyüleyen ve karşısında uzun bir müddet kalıp izlediğiniz manzaralar görüyor musunuz? Bu manzaralar neden bizi bu kadar derinlere götürüyor? Neden manzaraların ve hissettirdiklerinin üzerine şiirler, şarkılar yazılıyor? Neden bu manzaralar ressamılarınca tarihe kazınmak isteniyor? Şiirlerde sevgiliye neden bu sözlerle iltifat ediliyor, tıpkı bu şiirde olduğu gibi:

yaşım yirmi altı.
sana kırk senedir aşığım.
hayat kadar berrak,
ölüm kadar karmaşığım.
yüreğim kirli bir gökyüzü,
sense dolunay...

...
bu dolunay hatrına bin yıldız yakılır!
bıkmadan, usanmadan
bakılır da bakılır...[1]

Geçtiğimiz haftalarda böyle bir manzara beni karşısında tuttu. İlk kez olmuyordu bu. Çocukluğumdan beri beni düşündüren, nutkumun tutulmasına ve nefesimin anlık kesilmesine neden olan bir görüntüydü: Dolunay. Göksu'daki rutin ziyaretlerimden birinde karşılaştım bu harika görüntüyle. Oldukça etkileyici bir andı benim için. Daha sonra üzerine düşünmeye başladım. Neden bu kadar etkilenmişim? Böyle hisseden sadece ben de değildim. Pek çok kişi vardı benim gibi dolunayı izleyen. Bizi bu kadar çeken şey neydi?

Düşüncelerim beni dolunayın doluluğuna götürdü. Beyaz, tam bir daire, tamamen aydınlık... Karanlıkta kalan ya da eksik kalan hiçbir yanı yoktu. Demek dolunayın bende bıraktığı bu etki onun tamamlanmışlığı, bütünlüğüyle ilgiliydi. Kendini bütünüyle gösteriyordu.

[1] Bleda Yaman'a ait "Dolunayı Türküsü" adlı şiirden alıntılandı.

Ayın diğer evreleri benim için çekici değildi, bir anlam ifade etmiyordu kendi dünyamda. Çünkü onlar yarım kalmış gibiydi, dolu değildi, karanlıkta bıraktıkları bir tarafları oluyordu bize karşı. Tamamlanmış olanın cazibesi yanında yarım kalmışlığın bizde bıraktığı hayal kırıklığını görüyordum.

Yarım kalmış şeyleri kim sever ki? Yarım kalmış aşklar, yarım kalmış ilişkiler, hikayeler, kitaplar, şarkılar... Hevesimiz kursağımızda kalır, yüreğimizde kalan buruklukla şu sözleri söyleriz: “Keşke böyle olmasaydı, acaba yarım kalmasaydı sonunda neler görürdük?”

Yarım kalmışlık hissini bilir misiniz? Şarkıda söylendiği gibi, “hep bir şey eksik gibi ve hep bir şey yarım ve hep bir şey yok artık sanki.” Sanki sürekli son dördünde kalmışsınız gibi...

Ruhumuzda dolmaz bir boşluk yaşarız bu zamanlarda. Bu boşluğu doldurabilecek, bu belirsiz karanlığı tümüyle aydınlatacak hiçbir şey yok gibidir. Fakat aldanmayanlar bilir ki yüreğimizi aydınlatacak, boşluk hissini kusursuzca dolduracak bir kişi vardır.

Tamamlanmışlık ve bütünlük kavramları üzerine düşünmeye devam ettikçe insanın yaratıldığı ve henüz düşüşün olmadığı zamanlardaki Tanrı’yla mükemmel, tam ilişkimiz aklıma geliyor. Tanrı’nın yarattığı her şey “bütünüyle” iyiydi, “mükemmel”di. Tanrı, yarım kalan hiçbir şey yaratmadı. Buna O’nla olan ilişkimiz de dahildi. Günah ile birlikte bütünlük bozuldu, kırıldı, kayboldu. Aşkımız yarım kaldı, mükemmel ilişkimiz artık mükemmel değildi. Bunla birlikte artık biz de tam değildik. Özümüz parçalanmıştı ve bizi mükemmel kılan Ruh’tan yoksun kaldık. Tanrısız bir hayatta hep eksik kaldık, yarım kalmışlığımızı başka hiçbir şeyle dolduramadık. Bizi tam eden Kişi, Tanrı’ydı.

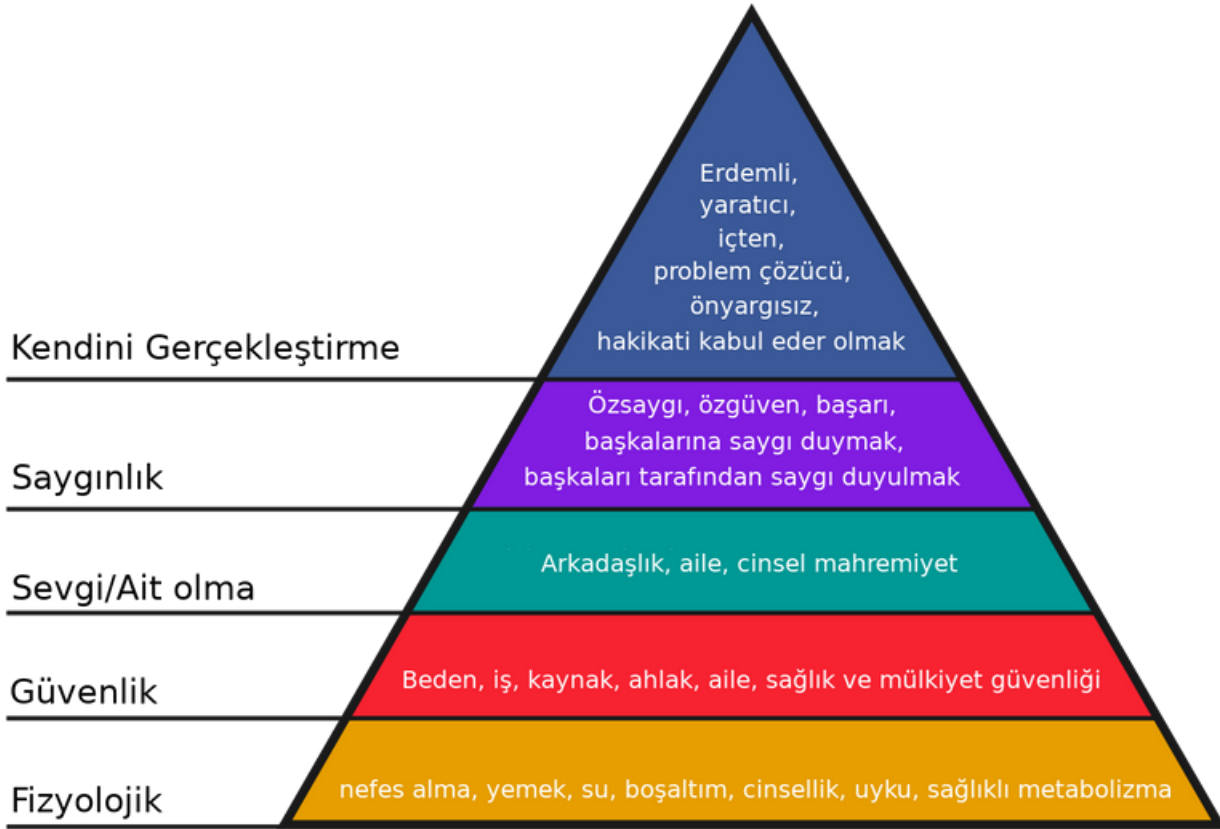

Her insan tamamlanmış hissetmek, ruhundaki boşluğun doldurulmuş olduğunu hissetmek ister. Bir öze dönüş yolculuğudur bu. Yaratıldığımız zamanki tamlığımıza özlemimizi gösterir. Fakat yanlış yollar seçeriz isteğimize ulaşmak için. Bu sebeple önümüze Maslow'un İhtiyaçlar Hiyerarşisi konur ve bu dünyada kendimizi gerçekleştirmek hedefinin listemizde en önemli yerde bulunması gerektiği söylenir. Vaat edilene göre eğer tüm basamakları sağlam adımlarla çıkarsan, doğru stratejileri kullanırsan, iyi bir işin, çevren, ailen olmuşa, herkes sana saygı duyuyorsa artık kendini gerçekleştirdin ve başardın demektir! Bundan sonra yarım kalmış hissetmemelisin! Fakat bu basamaklarda ruhsal olarak bizi besleyen, dolduran hiçbir şey göremeyiz. Hissettiğimiz boşluk hala devam etmektedir. Çünkü bu dünyanın zenginliğine odaklanmışızdır. Bu sebeple kendini gerçekleştirmiş gibi görünen bu dünyanın insanları tamamlanmış hissetmek için yasaklı ve zararlı maddeler, alkol, kadınlar, erkekler, oburluk ve sefahate yönelerek karanlığa gömülme tehdidi altındalardır.

Pek çok inanç sistemi de insan ruhunun tamamlanışıyla ilgilenir. Budizm'de "nirvana", Hinduizm'de "mokşa", Taoizm'de "wu wei" karşılar bizi. Vaat aynıdır: Bütünlüğe ve doluluğa kavuşmak. Benzer bir şekilde bu topraklarda gelişen tasavvuf sisteminde de hedef "insan-ı kamil" olmaktır. Mükemmel olmak, tamamlanışa ermek, varlık ve birliğin sırrına erişerek tekamülün son aşamasına ulaşmak... Bu taklit vaatler, aslını yaşıyor mu sizce de?

Tanrı, Kelam'ında öncelikle bizi uyarır ve daha sonra tamamlanmışlık ve dolulukla ilgili anahtarları verir: "Dikkatli olun! Mesih'e değil de, insanların geleneğine, dünyanın temel ilkelerine dayanan felsefeyle, boş ve aldatıcı sözlerle kimse sizi tutsak etmesin. Çünkü Tanrılığın bütün doluluğu bedence Mesih'te bulunuyor. Siz de her yönetim ve hükümlanlığın başı olan Mesih'te doluluğa kavuştunuz.[2]" Kaybettiğimiz doluluğu, Tanrı bize bahşetti ve bunu açıkça söylüyor: "Siz aslında doluluğa kavuştunuz! Tutsaklığınızdan kurtulun!"

Başa dönersek yine Tanrı'nın her şeyi tam ve kusursuz yarattığını, tüm doluluğuyla var ettiğini hatırlarız. O zaman cevabı çok açık olan bir soru yol haritamızı biraz daha netleştirebilir: Sizce Tanrı eksik kalmış bir şeyleri, yarım kalmış işleri, ilişkileri seviyor mu? Eğer sevseydi tamamlamak için bu dünyaya, bizleri yanına gelir miydi? Hayır, gelmezdi. Tanrı bizi yaratılıştaki bütünlüğümüze erdirmek için ve eksik kalan ilişkimizi tamamlamak için bu dünyaya geldi. Çarmıhta canını vermeden hemen önce, "Tamamlandı!" dedi. Peki bunu söylerken neyi kastediyordu? Eşsiz plan tamamlandı, günahtan kurtuluş tasarısı tamamlandı, parçalanmış öz tamamlandı, ölüme ve günaha karşı zafer tamamlandı; yarım kalmış hiçbir şey kalmadı, tamamlandı.

Tamamlanacak olan bir şey daha kaldı. Gözlerimizi göğe kaldırıp beklediğimiz o gün, Tanrı'nın kendine ait olan kilisesini almak için dünyamıza ikinci kez geleceği o gün... Mesih tekrar geldiğinde aklanmış olan gelinini alacak, vaat edilen evlilik akdi tamamlanacak. İşte o zaman ayetin de söylediği gibi: “Şimdilik parça parça biliyorum ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim.[3]” Dolunayın tamlığı ve eksiksiz parlaklığı bile bizi bu kadar etkilerken kim bilir son tamamlanışta nasıl etkileneceğiz?

Dolunaydan başlayan bu hikayeden sonra bütünlük, doluluk, tamlık ve tamamlanmışlıkla ilgili her şey bana Tanrı'yı hatırlatacak. Zaman zaman sanki eksikmişim, ruhumda kapanmayan bir boşluk varmış gibi hissettiğimde artık bileceğim ki aslında bu Tanrı'yla olan ilişkimle ilgili. Çünkü Tanrı, zaten bu boşlukları Kendiyle doldurmuştu ve başka hiçbir şey O'nun gibi olamazdı. Bütünlüğü seven Rab, bizden de aynı şeyi bekliyor bekliyor ve şunu söylüyor: “Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin.” O halde onu bütün yüreğimizle, bütün canımızla, bütün aklımızla ve bütün gücümüzle sevelim. Çünkü O gereken bütünlüğü bize sağladı, tıpkı fiziksel olarak dolunayı tamamladığı gibi...

Hayatımızın Her Mevsiminde

Liza Kuşoğlu

Hayatımızın her mevsiminde Rab'be güvenebiliyor muyuz? Yoksa sadece güneşli günlerde, her şey sütlimanken mi güveniyoruz? Bir sıkıntıya düştüğümüzde hemen Tanrı'ya sesleniriz bizi kurtarması, esenlik vermesi için. Duayla, oruçla Tanrı'ya sığınırız; bu çoğu zaman böyledir. Ama zorluk devam ettikçe, Rab sessiz kaldığında, istediklerimiz olmadığında, cevaba erişemediğimizde ve sorularla boğuşurken işte o an güvenimizi yitirmeye başlarız.

Şüpheler düşer aklımıza: "Neredesin? Beni duymuyor musun? Acı çekiyorum ya Rab, gör halimi. Sabrımız tükeniyor, beklemek istemiyoruz." Hemen başka yerlere yöneliyoruz, başka şeylerden medet ummaya başlıyoruz. Tıpkı İsrail oğulları gibi davranmaya başlıyoruz. Tanrı onları Mısır'dan çıkardığı zaman büyük harikalarına, bir sürü mucizelerine tanık olmalarına rağmen küçücük bir zamanda Tanrı sessiz kalınca hemen yoldan sapıyorlardı. Mısırdan Çıkış 32'ye bakalım. Musa dağda Tanrı'yla konuşuyordu. Ama halk Musa dağda gecikince hemen telaşlanmaya başladılar, söylenmeye başladılar. "Bizi Mısır'dan çıkaran adama ne oldu bilmiyoruz." Bu yüzden hemen dökme bir put yaptılar ve "Onu Mısır'dan çıkaran Tanrınız budur" diye ilan ettiler. O zaman Tanrı İsrail oğullarına öfkelenildi. Musa'yı yanlarına gönderdi. Yaptıklarından dolayı onları cezalandırdı. Biz nasıl tepki veriyoruz? Rab sessiz kalınca nasıl harekete geçiyoruz? Bizi önceden nelerden çıkardığını, nelerden özgür kıldığını, nelerden koruduğunu, şifalarını, bereketlerini bize her daim lütfettiğini, sevgisini unutuyoruz. Yanlış kararlar alıyoruz, yanlış yollara sapıyoruz.

Rab her zaman aynı Tanrı'dır, değişmez ve bize şöyle sesleniyor: "Seni asla bırakmam, seni asla terk etmem." Tanrı'nın zamanlaması mükemmeldir. O asla geç kalmaz, biz O'na güvenmeye her zaman devam edelim, onu sabırla bekleyelim; O bizi her yanıışımızda sabırla, sevgiyle kucaklıyor. Ona her zaman sadık kalmaya gayret edelim. Petrus, suyun üstünde yürümek için adım attığında kuşku duydu, imansızlık ettiği için batmaya başladı. Kendimizi dünyanın kargaşaları arasında boğuşırken hissediyoruz çoğu zaman, Tanrı'ya imanla güvenmiyoruz. Bunun eksikliğinden dolayı da bereketlenemiyoruz.

Bugün hayatınızın hangi mevsimindesiniz bilmiyorum. Belki güneşli güzel bir gün de Tanrı'yla zaman geçiriyor şükredebiliyor olabilirsin. Belki yağmurlu sert bir fırtınanın içinde boğuşuyor olabilirsin. Belki soğukta Tanrı'dan uzaklaşmış, ona sırtını dönmüş ya da sadece öyle hissediyor olabilirsin. İyi haber şu ki Tanrı her zaman bizimledir, her mevsimde, her mücadele, her güzel günde bizimledir. Bildiğim bir şey var ki nasıl önceden bizimle olduysa, bizi kanatlarının altında koruduysa, nasıl yorulmaz kollarında taşıdıysa bundan sonra da o her zaman öyle olacaktır. Ona güvenelim bu güvene kendimizi teslim edelim huzuru hayatımızda hissedelim. O bizi fırtınanın üstünde yürütmek için iman adımları atmamızı bekliyor, ona doğru imanla yürümeye devam edelim.

Tanrı'nın Baktığı Yere Bakanlar...

Banu Çelik

Bir çocuğunuz olduğunda ve ona baktığınızda aklınızdan geçen bin bir şeyden biri de onun geleceğidir. Ne olacak? Nasıl birisi olacak? Nerede okuyacak? Kiminle evlenecek? Elbette birçok şeyi siz şekillendiremezsiniz. Ancak onun gelecekte olacağı kişi için temeller hazırlarsınız, fırsatlar verirsiniz, hazırlık yaparsınız. Onun alacağı kararların birçoğu aslında sizin önceden hazırlamış olduğunuz bu şeylerden etkilenir.

Tanrı'nın kilisesi için hazırladığı gelecek böyledir. Vizyoner kelimesini araştırırken “geleceği hayal eden” tanımı çıkar karşınıza. Tanrı kilisesi için Yeremya'daki gibi “kötü tasarılar değil, umutlu bir gelecek sağlayan esenlik tasarıları” (Yer. 29:11) hazırlar bize. Tanrı'nın kendisi bir vizyonerdir. En baştan insan günaha düştüğünde kendi planını yapar, gerçekleştirmek için her şeyi hazırlar ve sonunda gerçekleşir. Baştan sonra gelişen bir plan.

Bizim çocuklarımız için düşlediğimiz gelecek ile kilise için düşlediğimiz geleceğin benzer bir yönü vardır; Kaygı. Üzüntü, keder, tasa gibi değil bu kaygı. Pavlus'un kiliseler için duyduğu kaygı gibidir; (2.Kor. 11:28) onların geleceklerini dert edinmektir. Çocuklarımızın geleceğinden duyduğumuz kaygı gibi kilisenin geleceği için de bir kaygı olmalı içimizde. Tanrı'nın kendi planlarını gerçekleştirdiğinde kullandığı kişiler Tanrı'nın isteği hakkında kaygı duydular.

İyi bir plan yapmak vizyoner olmak için yeterli midir? Dünya tarihi iyi planlar yapan vizyoner liderlerle dolu. Bunlar savaşımlara, soykırımlara, yoksulluğa ve felaketlere neden oldular. Onların hayal ettikleri gelecek sonunda dünya acı çekti. Hepsinin planları vardı, hepsi planlarını gerçekleştirmek için doğru hamleler yaptılar.

Vizyoner olmak en temelde “Tanrı'nın isteğini bilmek” ve bu istek için kaygı çekmektir. İçimizde O'nun isteğinin kilisesinde gerçekleşmesi konusunda büyük bir arzu olması gerekir. Kaymak taşından kabını kırıp içindeki değerli Hint sümbülü yağını İsa'nın başından aşağı döken kadını gözlerinizin önünde hayal edin. (Mat.26:6-13) O güne kadar kimsenin tam olarak anlayamadığı bir gerçeği öngörmüştür; İsa Mesih'in ölümünü. Öğrencilerin lideri gibi görünen öğrenci bile “asla buna izin vermem” derken bu kadının Tanrı'nın isteğini ayırt etmesi bizi düşündürmeli.

İsa Mesih'in insanlığın geleceği için tasarladığı plan, O'nun ölmesi, gömülmesi ve üçüncü gün dirilmesinin temelinde şekillenir. Kadın hiç kimsenin henüz düşünemediği bir gerçeği önceden ön görmüş, hazırlık yapmış ve uygulamıştı. Bu yüzden İsa Mesih'in müjdesinin yayıldığı her yerde onun bu yaptığı anlatılmaya layıktır.

Müjdeyi tüm dünyanın duymasının başlangıcı İsa Mesih'in işidir ama onu tamamlamak için başka bir vizyon gereklidir; tüm dünyayı O'nun öğrencileri olarak yetiştirmek. Bazen bizim de odağımız kaçabiliyor ve sadece “yağın satılıp fakirlere dağıtılması”nı görebiliyoruz. Oysa odağımız bambaşka olmalı; projelerimiz var, iyi hizmet planlarımız, kiliseler kurma, kadınlar, çocuk hizmeti vizyonlarımız ama hiçbiri yetişmiş öğrenciler olmadan gerçekleşemez. Bugün dünya en çok projelere yatırım yapma yönünde ilerliyor ve kiliseye de bu düşünce giriyor ne yazı ki. İsa'nın vizyonu insana yatırım yapmaktı. Öğrencilerini seçti, onlarla yaşadı, yetiştirdi, öğretti, uygulamalarına izin verdi, sonra onları gönderdi. Tüm hizmeti boyunca öğrencilerini donattı. Çünkü vizyoner biri olarak Tanrı'nın isteği olan insanların kurtuluş planı bu öğrencilerin dünyaya müjdeyi vermesiyle gerçekleşeceğini biliyordu.

Vizyoner kişilere ihtiyacımız var; geleceği Tanrı'nın isteğine göre hayal edecek ve müjde, olgunlaşma, paydaşlık gibi temel hizmetler için kaygı duyacak birileri gerek kiliselerde. Bu siz olabilirsiniz. Adı bile olmayan bir kadın; onu sadece kaymaktaşından kabı kıran kadın olarak tanıyoruz. Bazen ismimiz yoktur. Ama yaptıklarımız geleceğe miras olarak kalır. İşte bu yüzden kabul etmemiz gereken bir gerçek de var; bu vizyon bizim tarafımızdan gerçekleşmeyebilir. Davut Tanrı'nın tapınağını yapmak için çok büyük bir istek duyuyordu. Hayal kurmuş olabilir; kapılar böyle olacak, duvarları şu taştan yaparız... En kutsal yeri birilerine heyecanla anlattığını hayal edebiliyorum. Ancak tapınağı o değil oğlu Süleyman tarafından yapıldı. Çünkü buna Tanrı'nın kendisi engel olmuştu. Bazen vizyonumuzun bir başkası tarafından gerçekleşmesi gerekir. Bunu kabul etmek baştaki temel gerçekle iç içedir; Tanrı'nın isteğini bilmek.

Kaymaktaşından bir kabımız ve içindeki yağımız varsa kadının bakış açısı da bizde olması için dua edelim Bir vizyoner olarak bugün kilise için Tanrı'nın isteği ve kaygısını anlamak için durup bir düşünelim. Kendi çocuklarımızın geleceğini hayal eder gibi Tanrı'nın egemenliğini hayal edelim.. Bu hayal için atacağımız her adım en sonunda Tanrı'nın kendi vizyonunu gerçekleştireceği gibi olsun; “İşte, Tanrı'nın konutu insanların arasındadır. Tanrı onların arasında yaşayacak. Onlar O'nun halkı olacaklar, Tanrı'nın kendisi de onların arasında bulunacak.” (Vah 21:3b)

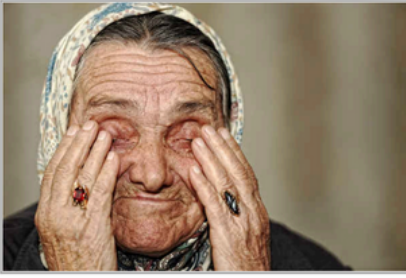
Derin Değişim Çalışmalarından

Kadınlar: Rut

KADINLAR SERİSİ: RUT (1)

ACI ÇEKERKEN RAB NEREDESİN?

AĞITLARIMIZ

Anadolumuz'da çok acı çekildiğinde, ölümlerin ardından ağıtlar okunur. Bu ağıtlardan birini yüksek sesle okuyalım:

Telgrafın direkleri sayılmaz / Böyle civan tenesire koyulmaz

Benim yavrum baygın düşmüş ayılmaz / Ne deyip de ağlayayım bugün ben

Mezarımı yol üstüne kazsınlar / Üzerine al yeşili

Gelen geçen nâ-muratmış desinler / Ne deyip de ağlayayım bugün ben

Telgrafın direkleri dört olur / Sen ağlama yüreğime dert olur

Böyle yerler baykuşlara yar olur / Ne deyip de ağlayayım bugün ben

3:18

1

Kadınlar-Rut

04 02 01

Acı çekerken Rab neredesin?

KADINLAR SERİSİ: RUT (2)

SENİN TANRIN BENİM TANRIM OLACAK

Çalışmamıza başlarken şu ilahiyi birlikte söyleyelim:

// İsa'yla gitmeye karar verdim // (3)

Geri dönmem, geri dönmem

// Kimse benle gelmezse ben yine giderim // (3)

Geri dönmem, geri dönmem

// Dünya arkamda haç önümdedir // (3)

Geri dönmem, geri dönmem

Severek söylediğimiz bu ilahinin çarpıcı hikayesini duymuş muydunuz? Yaşanmış bir hikayedir bu.

3:18

1

Kadınlar-Rut

04 02 02

KADINLAR SERİSİ: RUT (3)
İTAATIN ve İYİLİĞİN GÜÇLÜ ETKİSİ

YAĞMUR YAĞMAZSA

Sevgilim senin için dağları delerim, okyanuslar aşarım, orduları yener, uzak diyarlardan koşar gelirim. Cumartesi görüşürüz... yağmur yağmazsa!"

Okuduğumuzda bizi güldüren bu duvar yazısı, insanın söyledikleri ile yaptıkları arasındaki fark hakkında size ne düşündürüyor? Biraz aramızda konuşalım.

Birine sevdiğimizi, onun için her şeyi yapacağımızı söylemek kolaydır. Ama söylediklerimizi yapmazsak bunun ne anlamı kalır, değil mi?

3:18

Kadınlar- Rut

1

04 02 03

Rab Yokluktan Bereketle Kavuşturur

İtaatin ve İyiliğin Güçlü Etkisi

KADINLAR SERİSİ: RUT (4)
RAB YOKLUKTAN BEREKETE KAVUŞTURUR

KAHVERENGİ GÖZLER

Amy Carmichael (1867-1951), yaklaşık 55 yıl Hindistan'da Rab için hizmet etmiş bir kadındır. Küçükken bir özelliğinden ötürü kendisiyle alay edilmiş. Tüm İrlandalı veya İngiliz çocukları gibi gözleri mavi değil, kahverengiymiş. Bu yüzden arkadaşları kendisiyle çok alay ederlermiş. Her gece gözlerinin rengini değiştirmesi için dua ettiğini daha sonra kendi anlatmıştır. Gözyaşları içinde Tanrı'ya dua edip kahverengi gözlerinin maviye dönüşmesini istemiş. Her sabah aynaya koşup duasının gerçekleşip gerçekleşmediğini merak edermiş.

Arkadaşları tarafından dışlanmış bu kız, Rab'be hizmet için yirmili yaşlarında Hindistan'a gitmiş. Burada tapınaklara adanan veya sokağa bırakılan küçük kız çocukları için bir yetimhane kurmuş. Tüm hayatını buna adanmış. Yerel halk, tapınaklarına Avrupalı ve Amerikalı Hristiyanları sokmuyorlarmış ama Amy çok rahat girip çıkabiliyormuş. Çünkü yerel halk yabancıları mavi gözlerinden ayırt ediyormuş; Amy'nin gözleri kahverengi olduğu için kendilerinden farklı görmüyorlarmış.

3:18

Kadınlar- Rut

1

04 02 04

Bu ve diğer çalışmalarını aşağıdaki internet sitesinden ya da mobil telefonlar için hazırlanan uygulamadan indirebilirsiniz.

www.derindegisim.com

Derin Değişim Çalışmaları Youtube sayfası

<https://www.youtube.com/@derindegisim9852/videos>

NELER YAPTIK

Geçtiğimiz aylarda yaptığımız etkinliklerimiz:

**10 Şubat
Cumartesi**

**Konuşmacı:
Chuck Faroe**

Söz Uçar, Yazı Kalır

Derin Değişim
Yazarlık Atölyesi
İstanbul

Katılmak için lütfen formu doldurun.

Sadece İstanbul içi katılımcılar içindir.
İstanbul dışı seminerlerimiz yakında...

DERİN DEĞİŞİM ETKİNLİKLERİ

**Sohbet Edelim
Okuyalım
Konuşalım**

**Yazarlık
Atölyesi**

**16 Mart
2024**

**Konuşmacı: Neslihan Orancı
Konu: Editörlük**

Beşiktaş Protestan Kilisesi

13:00-15:00

Derin Değişim
Yazarlık Atölyeleri

**Bir Senaryo
Yazmak**

PROD. THE DIV
ROLL 3 SCENE 7A
DIRECTOR: Henley
CAMERA: Emily
DATE: 05-26-2018

20 Nisan Cumartesi
13:00-15:00
**Beşiktaş Protestan
Kilisesi**

Moderatör
Banu Çelik